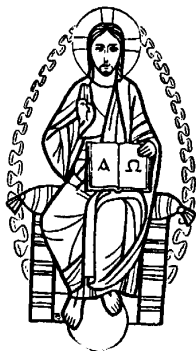

Farní listy č.47/2006

Týdeník farností Domažlice, Milavče a Klenčí pod Čerchovem

26. listopadu – Slavnost Ježíše Krista Krále

Náklady na toto číslo Farních listů činí 4,- Kč. Děkujeme.

Duchovní slovo

Celým Polskem otřásla zpráva o smrti 23 horníků v jednom ze slezským dolů u Katowic. Díky přímému přenosu v polské televizi jsme mohli sledovat celou akci záchranářů, zúčastnit se bohoslužeb za oběti a rodiny a vyslechnout názory mnoha odborníků. Před kamerou se objevil také Zbigniew Nowak, horník který na začátku tohoto roku přežil tragédii ve stejné šachtě tohoto dolu. Na záchranu čekal dlouhých a neuvěřitelných 111 hodin. Teď opět upoutával pozornost novinářů, kteří se od něj chtěli dozvědět, co mu pomáhalo tehdy přežít a co dělal, aby neztratil naději, že pomoc přijde včas. Pokaždé (a viděl jsem s ním několik natočených rozhovorů) odpovídal stejně:

Víra a modlitba. „Věřil jsem, že pro mne přijdou a hodně jsem se modlil“. Novináři tomu asi neuměli uvěřit a proto se ještě ptali, co by chtěli říci těm, kteří možná ještě čekají na záchranu (i když pravděpodobně v tu chvíli už nikdo na pomoc nečekal, všichni zemřeli při výbuchu metanu). Opět odpovídal: Ať věří a modlí se.

Už dávno na mě žádná slova o modlitbě neudělala takový dojem, žádná neměla takovou sílu. Žádný kněz, žádná „zbožná teta“, ale asi třicetiletý muž, zvyklý na každodenní těžkou práci, který prošel zkouškou pro většinu smrtelníků nepředstavitelnou, svědčil věrohodně o síle modlitby a o důvěře, kterou člověk má v Bohu.

Po dvou dnech přišla z dolu nejhorší zpráva: Nikdo nepřežil. Pár dnů před slavností Krista Krále, necelé dva týdny před svátkem svaté Barbory, patronky horníků, uctívané v každém dole a v tolika slezských kostelích, se 23 rodin pozůstalých a stovky nebo i tisíce horníků a jejich rodin ponořilo do smutku. Jak snadné je v takové situaci ztratit víru, jak je snadné vyčítat Králi světa a své patronce, že zapomněli na ty, kteří zahynuli. Jak přirozené se zdá být zklamaným. A přece víra těchto lidí přetrvává a stává se pro ně největší posilou – jediným pevným základem, na kterém budou stavět svoji nejistou budoucnost. Protože horníci prožívají každý den, jako by to byl den poslední. Protože smrt je pořád blízko a nikdy to Bohu nevyčítají. Vzpomínám také na tatínka, který i když se přes den na nás rozlobil, než odešel do práce v dole, se všemi se smířil, dal pusu a rozloučil se, protože nevěděl, zda se ráno vrátí domů. Možná proto jsem ho nikdy neslyšel ztěžovat si nebo Pánu Bohu něco vyčítat. Nikdy o tom nemluvil, ale měl v tom úplně jasno: Pán Ježíš je Král, kterému patříme a přijímáme vše, co nám dává. Radost a smutek.

P. Miroslaw Gierga

Liturgie slova – Slavnost Ježíše Krista Krále

V sedmé kapitole pojednává Daniel nejprve o čtyřech šelmách a vzápětí o synu člověka. Čtyři šelmy představují čtyři říše, které budou postupně přemoženy. Vítězství bude náležet právě tajemné postavě syna člověka, v němž až křesťanská tradice (opírající se zřejmě o Ježíšovo sebeztotožnění s touto postavou) vidí Mesiáše.

1.čtení - Dan 7,13-14

Díval jsem se v nočním vidění, a hle – s nebeskými oblaky přicházel (někdo) jako syn člověka, došel až k starci velikého věku, přivedli ho k němu. Byla mu dána moc, sláva a království, a sloužily mu všechny národy, kmeny i jazyky: jeho moc je věčná, a ta nepřestane, jeho království nebude zničeno.

ŽALM 93 - Odpověď: Hospodin kraluje, oděl se velebností.

Hospodin kraluje, oděl se velebností, – oděl se Hospodin, opásal se mocí. Dal světu základ, – že nezakolísá. – Pevný je trůn tvůj od pradávna, – jsi od věčnosti.

Tvé výroky jsou nejvyšší spolehlivé, – tvému domu přísluší svatost, Hospodine, na věčné časy.

Kniha Zjevení, navazující především na starozákonní knihy Daniel a Ezechiel, je jediným apokalyptickým spisem Nového zákona. Četba tohoto druhu literatury není pro nepřipraveného moderního člověka snadná; těžko chápe způsob vyjadřování, celkové zaměření i účel této mluvy. Perikopa je z úvodu k celé knize a objasňuje mimo jiné, kým je „svědek hodný víry“ – Ježíš Kristus: jako nadpozemský, věčný vládce převyšuje všechny lidské panovníky.

2.čtení - Zj 1,5-8

Ježíš Kristus je svědek hodný víry, prvorozený z mrtvých a vládce nad pozemskými králi. Tomu, který nás miluje, který nás obmyl od našich hříchů svou krví a udělal z nás královský národ a kněze Boha Otce, tomu buď sláva a vláda na věčné věky! Amen. Hle, přichází v oblacích! Každé oko ho uvidí, i ti, kdo ho probodli, a budou pro něj naříkat všechna pokolení na zemi. Ano, amen. Já jsem alfa i omega, praví Pán Bůh, který je, který byl a který přijde, Vševládný.

Evangelium - Jan 18,33b-37

Pilát řekl Ježíšovi: „Ty jsi židovský král?“ Ježíš odpověděl: „Říkáš to sám ze sebe, anebo ti to řekli o mně jiní?“ Pilát odpověděl: „Copak jsem já žid? Tvůj národ, to je velekněží, mi tě vydali. Čeho ses dopustil?“ Ježíš na to řekl: „Moje království není z tohoto světa. Kdyby moje království bylo z tohoto světa, moji služebníci by přece bojovali, abych nebyl vydán židům. Ne, moje království není odtud.“

Pilát se ho zeptal: „Ty jsi tedy přece král?“ Ježíš odpověděl: „Ano, já jsem král. Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“

Sloupy víry – Revoluce v Betlémě

Když hledáme Boha, díváme se vzhůru. Intuice nám říká, že On je nad námi. V Betlémě se všechno otočilo vzhůru nohama. Bůh se stal člověkem. Někým malým, bezbranným, odkázaným na jiné. Od této chvíle ho můžeme najít také „dole“.

Abychom vešli do baziliky Narození Páně v Betlémě, musíme se nízkou poklonit. Dovnitř kostela tedy vedou nízké dveře, kterým se říká dveře pokory. Je to dost výmluvné znamení, že Boha-člověka nemáme hledat někde vysoko nahoře, ale dole, na zemi. Tady můžeme s úctou políbit půdu, po níž chodil, na které spal, kde bydlel a pracoval, kde miloval, plakal, trpěl a zemřel... jako každý člověk. Nic co je lidské mu nebylo cizí (kromě hříchu!) „Bůh je tak velký, že si může dovolit být malým. Bůh přijal lidskou tvář“ – tak o tom mluvil Benedikt XVI. Bůh se přiblížil člověku tak, že víc už to ani nejde. Pokora je branou, která vede k setkání s živým Bohem.

Most mezi nebem a zemí

Teologie používá slovo „vtělení“. Navazuje tak na začátek Janova evangelia: „Slovo se stalo tělem“ (Jan 1,14). Může nás přitom uvést v omyl, když uslyšíme v této zvěsti, že Bůh přijal pouze lidské tělo. Jakýmsi přesnějším pojmem by bylo „včlověčení“. Bůh přijal nejen naše tělo, ale celou lidskou přirozenost, celé člověčenství i s jeho duchovním rozměrem. Tradice však používá termín „vtělení“, kterému i my zůstaneme věrni.

Jedinečná a zcela zvláštní událost vtělení Božího Syna neznamena, že Ježíš Kristus je zčásti Bůh a zčásti člověk, ani že je v něm beztvárně smíšeno božství s lidstvím. Stal se opravdu pravým člověkem a zůstal přitom opravdu pravým Bohem, Ježíš Kristus je pravý Bůh a pravý člověk. Církev musela během prvních staletí hájit a ojasňovat tuto pravdu víry proti bludům, které ji zkreslovaly. (KKC 464)

Tyto zkreslené interpretace buď ubíraly z Kristova člověčenství nebo popíraly jeho božství. Takzvaní doketé (od slova doketismus) tvrdili, že Ježíš jen napodobuje člověka, že se za něj jakoby jen převlékl. Na druhé straně ariáné zpochybňovali Kristovo božství a učili, že Bůh by se nemohl tak ponížít, aby se stal člověkem. S oběma způsoby myšlení se setkáváme také dnes.

Je mnoho lidí, kteří uznávají, že Ježíš byl pouze výjimečný člověk, moralista, učitel, atd. Neumí přitom připustit, že je to zároveň pravý Bůh. Velice zbožní lidé mají opačný problém: při svém přístupu ke Kristu, plným pokory a úcty, ztrácejí někde právě Ježíšovo člověčenství. Je pro ně tak dokonalý a zároveň vzdálený, že pomoc a pochopení hledají u jiných „více lidských“ prostředníků, jako jsou třeba Panna Maria a svatí.

ThDr. T. Jaklewicz

Kněžská svěcení

Plzeňská diecéze se včera rozrostla o dva kněze, Jakuba Samborského a Mykhaylo Cherevaty, kteří přijali v katedrále svatého Bartoloměje svěcení z rukou našeho biskupa Františka Radkovského. Jak vyplývá z jejich jmen, posílí naši diecézi opět dva původem cizinci. Dvaatřicetiletý P. Jakub Samborski pochází z polské Wroclawi a svoji primiční mši svatou slouží dnes od 15 hodin v arciděkanském kostele Narození Panny Marie v Klatovech.

P. Mykhaylo Cherevaty se narodil taktéž v roce 1974, ovšem v ještě vzdálenějším státě, v ukrajinské Volje. Primiční mši svatou slouží dnes od 14 hodin v kostele Panny Marie Sněžné v Rokycanech. Oba novokněží rozšíří počet duchovních, jejichž rodištěm není Česká republika, ale kteří přišli vykonávat svoji kněžskou činnost do plzeňské diecéze. Ostatně se dvěma z nich se setkáváme i při bohoslužbách v domažlickém vikariátě, konkrétně v Domažlicích a v Klenčí pod Čerchovem. A budme moc vděční za to, že je máme.

Pěknou neděli a celý týden

Petr Vondraš

Jak mluvit o Bohu nejen s dětmi

Mgr. Marcel Milfait je vedoucím katechetického střediska na plzeňském biskupství a několik let vyučoval náboženství na školách vikariátu Plzeň-sever. Jako šťastný manžel a tatínek čtyř dospívajících dcer se může pokoušet o odpověď na otázku „Jak mluvit o Bohu s malými dětmi?“, se kterou se na něj obraceli účastníci nedělního setkání.

Svoji odpověď začal konstatováním, že se o Bohu s dětmi mluvit musí a to především v rodině, která je místem první katecheze, tedy systematického předávání pravdy víry a uvádění do praxe křesťanského života. Pokud ještě před několika léty tento úkol mohla úspěšně plnit výuka náboženství ve škole, dnešní situace je diametrálně jiná a školní katecheze může takovou náboženskou výchovu jen podpořit, nikoliv nahradit.

Rodina se musí stát pro dítě prostředím, kde se naučí modlit, tedy mluvit s Bohem, nejen recitovat naučené modlitby; v rodině se musí dítě setkat s biblickými příběhy a dalšími texty Písma, které mu dovolují poznat Boha a překonat jeho falešné představy a karikatury; víra rodičů a jejich vzájemná láska může nejlépe dětem přiblížit pravdu o konkrétní Boží lásce. Rodiče mohou pomoci dětem dozrát od víry „pohádkové“, magické až k víře zralé. Mohou, pokud sami jsou ve víře zralí...

(mg)

Teologie hudby aneb uvedení do adventní doby

Asi většina z nás považuje teologii za obor rezervovaný pro úzký kruh absolventů teologických fakult. Nevždy si přitom uvědomujeme, že každý, kdo o Bohu mluví nebo aspoň přemýšlí, kdo reflektuje svoji náboženskou zkušenost, tvoří svůj specifický obraz Boha, tedy i svoji teologii. Teologický význam budou mít nejen odborné přednášky biblistů, dogmatiků nebo moralistů ale také díla umělců, spisovatelů nebo řemeslníků.

Hildegarda z Bingenu (1098-1179), středověká benediktinská abatyše a zakladatelka klášterů je dnes známa především jako vizionářka a autorka několika spisů, v nichž najdeme zajímavé poznámky z oblasti přírodní nebo alternativní medicíny. Populární jsou také kuchařky přisuzované Hildegardě. Nás ale nejvíce zajímá její hudební dědictví a obraz Boha, jaký obsahují skladby, kterých autorkou je Hildegarda.

Doba adventní je dobou vnitřní obnovy, přípravy cest, kterými – jak psal Izaiáš – přichází k nám Pán. Srdečně zveme na tři nedělní odpolední adventní meditace, které nám mohou v této vnitřní obnově pomoci. První bude zasvěceno právě Hildegardě z Bingenu a jejímu způsobu chápání vzájemného vztahu mezi člověkem a Bohem. Možná tato tisíc let stará teologie nám vrátí něco, co moderní způsob chápání světa postrádá...

Adventní duchovní obnova s Josefem Žákem

Ještě před začátkem letos mimořádně krátké adventní doby, zveme na duchovní obnovu s příležitostí ke svátosti smíření, kterou povede Msgre Josef Žák. Duchovní cvičení se budou konat v pátek 1. prosince v arciděkanském kostele. Od 16.30 hod. uslyšíme první duchovní slovo, po němž bude následovat krátká adorace Nejsvětější svátosti. V 17.15 hod. začne večerní mše svatá s homilií Josefa Žáka a uvedením ke svátosti smíření. Asi od 18.00 hod. pozvaní kněží nabídnout všem přítomným možnost prožití individuální zpovědi.

Během celé adventní doby bude v Domažlicích příležitost ke zpovědi před každou bohoslužbou a v posledním adventním týdnu také v odpoledních hodinách, podle aktuálních ohlášek.

Advent v domažlické farnosti

- v neděli 3.12. při každé mši svaté požehnání adventních věnců;
- každý den se od úterý do pátku od 7.15 hodin koná společná modlitba ranních chval v kapli svaté Barbory v arciděkanském kostele;
- v neděli 3., 10. a 17. prosince se od 16.00 hodin koná ve farním sále adventní meditace doprovázená hudbou a promítáním obrazů
- mimořádná příležitost ke svátosti smíření bude podle aktuálních ohlášek.

Stránka nejen pro mládež

Cesta do věčného města Řím

Nejen Manka Římanka měla nápad putovat do Říma. Doba a lidé se mění, proto naše možnosti byly hmmm..., řekl bych přinejmenším jiné.

Čtvrtek 16.11.2006 kolem půl sedmé večer vyráží dvě auta směr Folmava. Je na čase představit poutníky: hlavní organizátor, řidič a kněz v jedné osobě Libor, novomanželé Jana a Josífek (další řidič), historik Ivo, z Charity nám známí Maruška a Roman, studentka (no dentis) Monika, studentka Madlenka + Paddy (další řidič) a jeho bratr Petr (další řidič), dále Zdiša a její sestra Markéta (další řidička) s Davidem hlavní řidič druhého vozu.

Po krátkém vtipném dialogu na hranicích s Liborem, je vidět, že tito celníci nechodí pravidelně na mši, pokračujeme směr Německo – Rakousko – Itálie. Cesta ubývá relativně rychle, noční počasí si pro nás připravilo několik úseků viditelnosti: jasno, skoro mlhavo, mlhavo, hodně mlhavo, deštivo a dokonce byla v noci i tma.

Pomalou se rozednilo a my stanuli před silničním římským okruhem G.R.A. a v pátečním ránu zažívali italský provoz. Duch Svatý napovídal při rychlých rozhodováních a andělé strážní drželi nad námi zdvojenou stráž. Byl to malý zážrak, že jsme cíl trefili na první pokus bez jakékoliv ztráty.

Pár praktických rad „PPR“: za co vše se platí po cestě do Říma – benzín: cena je vyšší než v ČR, dálniční známka: Rakousko 7,6 Euro, most 8 Euro, dálnice v Itálii – mýtné vyšlo na cestě tam zhruba na necelých 40 Eur. WC se platí pouze v Německu.

pokračování příště poutník Paddy

Zamyšlení z úterního spolča – „Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi“

Bud' vůle tvá, ... věta z nejčastěji vyslovované modlitby má dalekosáhlé důsledky v našem životě, pokud ovšem ji myslíme vážně. Pane, dávám ti do rukou svoji vůli, plány, touhy.... Chtít Boží vůli. Ptát se po ní a naplňovat ji. K tomu ať nám žehná Bůh.

📖 K dnešnímu evangeliu:

Ježíš Kristus je Král. Stal se Ježíš i tvým Pánem a Králem? Jak se to projevuje v tvém životě?

? **Doplň** ve větě (sloupec slov vlevo) vhodné samohlásky.

J_ž_š_,
b_d'
m_m
kr_l_m
a
_č
m_
pr_v_
l_sc_!

♩ = 76

A **Amaj**

To-bě pa-tří chvá-la, čes-ta slá-va, my zve-

G **1. Hmi** **E**

dáme svoje dlaně, my vo-láme: Ty jsi Pán!

2. Hmi **E** **A**

láme: Ty jsi Pán!! Vždyť jsi Pán, ty je-di-ný, ty jsi král,

F#mi **D** **Hmi**

ty jsi tolik nádher-ný, celý

1. E **E7** **2. E** **D.C.**

svět se ti kla-ní. Vždyť ty jsi svět se ti kla-ní.

CODA **D** **E**

Neboť tvé je krá-lov-ství, moc i

A **F#mi** **D** **E**

slá-va na-vě-ky, v tvém jménu je sí-la, ty jsi

C#mi **F#mi** **D**

al-fa, o-me-ga, ty jsi Je-žíš, ty jsi Pán,

Hmi **E** **1. A** **F#mi** **2. A**

vlád-ce můj, ty jsi můj.

✝ Modlitba

v podobě krásné písničky „Tobě patří chvála“, která zazněla např. v Hradci Králové v r. 1997 při setkání mládeže se Svatým otcem Janem Pavlem II.

Svatá Cecílie – patronka hudby, výtvarného umění a poesie

Kostel nad rodným domem mučednice (2.část)

Johana Bronková

Z raně křesťanského kostela, který vznikl nad rodným domem sv. Cecílie, dnes téměř nic nezbylo. Stavba byla ve špatném stavu pravděpodobně už na počátku IX. století. Tehdy se papež Paskal I. (817-824) rozhodl vybudovat novou baziliku, kterou dal vyzdobit krásnou mozaikou, dosud zachovanou v apsidě. Dodnes se zachovala také krypta vybudovaná pod hlavním oltářem, kde byly uloženy relikvie sv. Cecílie, ale také jejího muže Valeriána, švagra Tiburtia a vojáka Maxima, přenesené z katakomb.

Důležité místo mezi římskými bazilikami měla však už první stavba nad domem Cecílie. Její význam dosvědčují některé události, které se tam

odehrály. Patří mezi ně například konkláve roku 768, ze kterého vyšel papež Štěpán III. Archeologický zájem o minulost ovšem není novinkou posledních dvou staletí.

Křesťanská archeologie se rozvíjí plynule již od druhé poloviny 16. století. A právě v bazilice sv. Cecílie došlo roku 1599 k jednomu z jejích famózních objevů. Kardinál Sfondrato dal v rámci příprav na jubilejní rok 1600 restaurovat svůj titulární chrám. Pod hlavním oltářem baziliky sv. Cecílie v Zátiběří byly nalezeny sarkofágy, které dal Paskal I. přenést z katakomb. V jednom z nich bylo objeveno tělo sv. Cecílie, podle dobových zpráv intaktně zachované. Podle zázračně zachovaného těla provedl Stefano Maderno mramorovou sochu, kterou návštěvník dodnes uvidí pod hlavním oltářem. Zachycuje Cecílii tak, jak ji roku 1599 našli: prsty naznačuje číslo tři, na paměť toho, že její slavnostní vyznání víry v Nejsvětější Trojici přežilo její smrt.

Za nejstarším zobrazením sv. Cecílie je však třeba vydat se do katakomb sv. Kalixta při Apijské silnici. Jak už bylo řečeno, nedaleko slavné krypty papežů je také nika, kde bylo pravděpodobně tělo sv. Cecílie uloženo. Objevuje se v ní dvakrát postava bohatě oblečené ženy a papeže Urbana. Jako vznešená Římanka figuruje také na mozaice papeže Pasquala v apsidě své baziliky.

V příručkách, které se snaží uvést legendární příběhy na pravou míru nebo jinak dekonstruovat historii, najdeme, že se Cecílie stala patronkou hudebníků omylem. V aktech o její mučednické smrti stojí „cantantibus organis illa in corde suo soli domino decantabat“ – tedy když hudebníci na její svatbě vyhrávali, ona ve svém srdci zpívala pouze Bohu. Ono cantatibus organis bylo interpretováno, jako by Cecílie sama byla varhanicí, jak ji také na řadě pozdějších zobrazení nacházíme. Avšak posuďte sami: kdo jiný by měl držet ruku nad hudebníky, ne-li ten, kdo obrací své srdce k Bohu za zvuku hudby?

🔍 **Řešení** z minulého týdne: Nebe i země pomínou, ale má slova nepomínou!